

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 365/06-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť H. K., S., zastúpenej advokátom JUDr. V. S., P., vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 5/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2006 doručená sťažnosť H. K., S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 5/95 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že návrhom z 27. septembra 1994, podanom okresnému súdu 29. septembra 1994, sa právny predchodca sťažovateľky domáhal v napadnutom konaní zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Dňa 7. januára 2003 právny predchodca sťažovateľky zomrel a jeho právnu nástupkyňou sa stala sťažovateľka.

Sťažovateľka namieta, že okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 5/95 z 5. marca 1996 nariadil znalecké dokazovanie a uložil znalcovi podať znalecký posudok v lehote 60 dní. Znalec podal znalecký posudok až 18. decembra 1997. Pojednávanie vo veci bolo nariadené na 22. apríl 1998, teda takmer tri a pol roka po podaní návrhu na začatie napadnutého konania. Dňa 3. februára 1999 bol vylúčený na samostatné konanie protinávrh žalovanej o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom podielového spoluvlastníctva. Urgenciou z 1. júna 1999 právny predchodca sťažovateľky upozornil okresný súd na skutočnosť, že vylúčený protinávrh nebol zaevidovaný v príslušnom registri okresného súdu. Po právoplatnom skončení konania v právnej veci protinávrhu na určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v podielovom spoluvlastníctve právny predchodca sťažovateľky žiadal o pokračovanie v napadnutom konaní, a to listom zo 7. júna 2001 a 11. decembra 2001, ako aj listom z 19. novembra 2001, ktorý adresoval predsedovi okresného súdu. Dňa 25. apríla 2003 sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že jej právny predchodca zomrel. Podaním zo 4. februára 2004 sťažovateľka oznámila okresnému súdu zmenu pôvodného návrhu. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 2. júla 2004, na ktorom okresný súd prerušil konanie s tým, že podľa § 111 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku bude v konaní pokračovať na návrh po uplynutí 3 mesiacov alebo aj skôr, ak budú pre to splnené závažné dôvody. Dňa 13. júna 2005 okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom, proti ktorému žalovaná podala odvolanie. Na pojednávaní konanom 9. novembra 2006 Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) potvrdil prvostupňový rozsudok. Podľa tvrdenia sťažovateľky tento rozsudok dosiaľ nebol účastníkom doručený.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Ústavný súd: 1. zisťuje, že v spore sp. zn. 8 C 5/95 Okr. súdu v Prešove došlo k zavinene bezdôvodným prietahom v konaní, čím boli porušené základné ľudské práva navrhovateľky, resp. jej predchodcu.

2. podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 80.000,- Sk a tiež jej právnenému zástupcovi 20.000,- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovateľka v sťažnosti z 13. novembra 2006, ktorá bola ústavnému súdu doručená 14. novembra 2006, namietala porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 5/95. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie označeného práva sťažovateľky na okresnom súde už netrvalo (pričom postup krajského súdu sťažovateľka nenapadla). Sama sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti výslovne uviedla: *„Rozsudok vo veci samej bol vyneseny až 13. 6. 2005, proti ktorému žalovaná 16. 8. 2005 podala odvolanie (...) V tomto prípade spor vo veci samej už skončil na pojednávaní Krajského súdu v Prešove dňa 9. 11. 2006 potvrdením prvostupňového rozsudku vo veci samej a vo výroku o trovách konania.“* Teda konanie, v ktorom podľa sťažovateľky malo dochádzať k zbytočným prietáhom, bolo už skončené prvostupňovým rozhodnutím, proti ktorému bolo podané aj odvolanie, o ktorom už konal a rozhodol aj Krajský súd v Prešove.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať (kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky), bol základom pre záver, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, ústavný súd už o jej žiadosti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania nerozhodol, lebo ich poskytnutie je v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy (resp. § 56 ods. 4 a § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) viazané na vyhovenie sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2006